

תַּחַת אֶחָד הַשְּׂיִחִים

נקודות שזכינו לשמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א במהלך השבוע העצל"ט

נקודת הבחירה של האדם

כשמגיע לאדם מקרה קשה או ניסיון באותו רגע יש לו שתי שלבים, בשלב הראשון הוא נמצא במצב של פחד, חרדה, חוסר אונים, וכו' ובשלב השני יש לאדם בחירה איך להגיב ומה לעשות במצב שבו הוא נמצא

או לחשוב שהחרדה שיש לי זה באמת כך ואם כן על ידי המחשבה הזאת אני בעצם רק מעצים לי את הכאב והחרדות (מציאות)

או לחשוב שכל זה שיש לי את החרדה זה רק גורם ואמצעי שצריך להביא אותי לקשר עם הבורא (סיבה).

בעומק החושך טמון האור

כל אדם אומר כל יום בברכות השחר "הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה":
ולכאורה קשה, מה החכמה הגדולה שיש לשכוי (תרגול) שכל כך משבחים אותו?

והסביר הגאון הרב שמעון שקאפ, שהמיוחד בשכוי, זה שהוא מתחיל לקרוא בשעה שבעיניים שלנו זה נראה עדיין חושך, אבל הוא בעצמו כבר רואה את האור שמתחיל להאיר, זה הכוונה במה שאנו אומרים כל יום "הנותן לשכוי בינה" שאדם שהוא נמצא במצב שחשוך לו, צריך להאמין שיש בסוף אור, ותמיד יש אור אחרי החושך, רק הוא צריך להתבונן ולראות בחושך את האור, זה תלוי רק באמונת האדם בקב"ה.

משער המ"ט לקבלת התורה

האור החיים הק' כותב, כשהקב"ה הוציא את בני ממצרים אז הוא הוציא אותם ממצב שהם היו **בחושך מצרים**, שאז הם כבר כמעט לא יכלו להתקיים כיוון שהם הגיעו עד מ"ט שערי טומאה. ושואל האוה"ח, למה הרבש"ע חיכה עד שהם יגיעו לשער המ"ט ורק אז הוא הוציאם ממצרים, ולא הוציאם כבר הרבה לפני כן?

ומתוך, כיון שעד שער המ"ט הם לא גילו וראו את הקב"ה, **כי חשבו שהם עוד יכולים להסתדר ח"ו לבד ללא ה'**, ובשער המ"ט הקב"ה גרם להם להבין שהם לבדם לא יוכלו לסבול את סבלות מצרים. ואז הם ראו שכל הגורם לשיעבוד, זה הש"ית שרוצה שבני ישראל יגלו ויבקשו אותו, ואם בני ישראל היו נכנסים מיד לשער ה-נ' אז הם היו נכנסים למצב שהיה כמעט בלתי אפשרי לצאת משם, אלא שברגע שהם גילו את הקב"ה בשער ה-מט' אז הוא כבר יכול להכניס אותנו לשער ה-נ' כי היינו בהכרה של אמונה.

והבעש"ט הק' מסביר מה הכוונה של השער ה-נ', הוא מסביר שבשער ה-נ' אדם צריך להבין **שאפשר תמיד להתחיל מחדש**, ואם כשבני ישראל היו במצרים הם היו מגיעים לשער ה-נ' אז מה שהם היו צריכים לעשות אז זה להתחיל מהתחלה, ואז עדיין לא היה להם את הכוחות להתחיל מההתחלה, והם היו כל כך נשברים שהם לא היו מסוגלים להתחיל מהתחלה. לכן הקב"ה הביא את בני ישראל לפני כן לשער ה-מט' לעזור להם להבין שהם לא יוכלו לסבול את סבלות מצרים בעצמם, ומשם הוא יכול כבר להוציא אותם. וכיום, כותב הבעש"ט, אדם יכול להגיע גם לשער ה-נ' ולצאת משם, ואפילו להגיע למדרגת קבלת התורה, והכל מכוח האמונה.

השפע שבתחתית הבאר

מספרים משל על עיירה אחת היה שואב מים שהיה עובד לפרנסתו בחלוקת מים לכל בתי העיירה, ובאחד הפעמים פגש אותו יהודי שביקר שם, ושאל אותו "איך זה שאתה כל כך מזיע, ובכל זאת אתה נראה ממש רגוע?"

ענה לו השואב: אתה רואה אותי כבר בחלוקת המים, אחרי העבודה הקשה. אבל כדי לספק מים לאנשי העיירה אני צריך **להתאמץ ולהתכופף** כדי שהדלי יתמלא במים עד הסוף.

ומסבירים את הנמשל שכל יהודי עובר ניסיונות ונפילות וגם כאבים אבל הוא צריך לדעת שרק כך אפשר להתקרב לה' ולהגיע לשפע, ואת זה מקבלים מלמטה, אך ורק ע"י הכנעה ניתן להשיג זאת!

וביותר התבוננות ישנם אנשים שיורדים למטה (ניסיונות, נפילות וכו') אבל הם ממש קרובים לשפע אבל כיוון שהם לא נותנים את ההכנעה לה' ואינם מכירים בשפלות עצמם, והם ח"ו נשברים ולא זוכים להגיע לתחתית הבאר ולקבל את השפע. אבל

אם הם יסכימו לשתוק או להיכנע לרצון ה' אפילו עוד קצת, אזי הם היו זוכים לכל ההשפעות.

נמשל כבהמות נדמו

בפיוט א-ל מסתתר כתוב "השכל הנעלם מכל רעיון":

ה' ברא עולם קודם ברא את השכל ואח"כ את המחשבה. את ה**רוחניות** ה' ברא בלי בחירה (מלאך) וכן הוא ברא **גשמיות** בלי בחירה (בהמה) ואח"כ ברא **רוחניות וגשמיות** עם בחירה (אדם). ונאמר על האדם "נמשל כבהמות נדמו" ולכן האדם צריך להכיר את עצמו שהוא לא יותר מבהמה, שאין לה בחירה. אלא **שה'** נתן לאדם את הבחירה וא"כ על האדם לדעת שגם מה שיש לו זה מהקב"ה ולא שלו.

השי"ת נתן לאדם מדרגה יותר גבוהה ממלאך, שלמלאך אין בחירה ברוחניות, משא"כ לאדם יש בחירה, ולכן זה חביב בעיני הקב"ה יותר משום שלאדם יש ניסיונות ואעפ"כ הוא לא נשבר.

הכרה בהווה משפיעה על העתיד

כאשר לאדם חסר משהו אז לא רק שהוא מרגיש **חוסר** אלא יש לא גם **כאב** מזה שאין לו את מבוקשו, ולחברו כן יש. ואין האדם יכול להתמודד ולמלאות את מה שמרגיש שחסר לו, אלא ע"י שיחיה את ההווה, שזה בעצם **הכרה בהקב"ה שהוא היה הווה ויהיה**, ואם האדם יכיר בה' ויאמין שהכל לטובתו אז בעצם הוא מילא את חסרונו בהווה, ובכך הוא גם משפיע על העתיד.

ואיך האדם יכול להתמודד עם הכאב שיש לו כתוצאה מחסרון משהו? ע"י שהוא מכיר בתלות שלו בבורא, ושמה שנותר לו לעשות זה להתפלל לה'. האדם באמת אינו מסכן אך הוא מדמיין ומנפח לעצמו את כאבו ורואה הכל כמציאות ח"ו, ואם יחיה באמונה אמיתית, **יראה שהכל לטובתו** והשאר זה רק דמיון.

הפחד להתנתק ממקור החיים

כתוב בפרשת פנחס "אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם... ולא תהיה עדת ה' **כצאן אשר אין להם רועה**"

וקשה הרי איך יכול להיות שעם ישראל פחדו שישארו בלי ה' הרי הקב"ה לא יעזבם לעולם, כמו שכבר אמרו "ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא" ולא משנה מה, ה' תמיד איתם.

אלא הכוונה בפסוק שבנ"י חששו ופחדו כל הזמן שח"ו לא ישארו "כצאן בלי רועה" וחיינו כל הזמן את הסכנה להתנתק, ולכן ה' נשאר איתם תמיד. כלומר עיקר העבודה היא לפחד לאבד את הקשר עם הקב"ה ולא לפחד מהעונש, שזוהי היראה ירודה)

הרה"ק ר' שלמה קרלינער זי"ע אמר שאילו בעלי התאוה הגדולים היו יודעים כמה הנאה יש לצדיקים מהשבת, אז היו עוזבים הכל, ומתחילים לחיות את השבת בדבקות עם ה'.

ועוד הסביר מה הכוונה של הפסוק "מדבר שקר תרחק" שמספיק אפילו שקר אחד כדי להרחיק אדם מהקב"ה.

"עצביהם כסף וזהב מעשי ידי אדם"

למה כשאדם מגיע לכסף אז הוא נכנס לעצבות ולחץ? ומתרצים שזה בגלל שאדם חושב שזה "מעשי ידי אדם" והוא מנהל את הכל, והקב"ה עוזר לאדם ומראה לו, שאין זה כך אלא רק ה' הוא מנהל את הכל.

"כגמול עלי אימו כגמול עלי נפשי"

ישנם שתי בחינות:

- א. כמו שתינוק כשהוא קרוב לאימו, אז היא מבינה יותר את רצונו, כך גם האדם ככל שהוא יותר קרוב וקשור להקב"ה אז הוא מבין את רצון ה'.
- ב. כמו שילד קטן לא יודע מתי ואיך אוכלים שזה בחינת "כגמול עלי אמו" והוא סומך על אמו, כך בנפש, שאדם מבין שאתה כן יכול ומבין והוא חי בבחינת "כגמול עלי נפשי" אז צריך לחיות בחינת "כגמול עלי אמו" שבאמת לא יכול כלום לבד.

יו"ל ע"י חברות הבחורים דחסידי ספינקא בארה"ק

ניתן להשיג בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק, או במייל:

eviatarr22@gmail.com